శ్రీ సోమరాజుగారికి—

ఇంకా తెల్లవారలేదు. పక్కగదిలో ఊతుపటిక కనిపించే సాధనాలంతేదుగానీ, ఆ దిక్కున ఇంకా వెలుగు రేఖలు తోచలేదనే చెప్పవచ్చును. వాతావరణం పహారా కాసిన స్థితిలోని విద్యుద్దీపాలు విశ్రాంతి కోరుతున్నట్టు మసకగా వెలుగుతున్నై. ఉత్తర దిక్కులో ప్రతిబింబించిన నాటి ఆటూ ఇటూ ఆక్రమంగా కదులుతోంది. ఉదాసీనంగా ఉన్నట్లు యూష్మ చూస్తోంది ఆకాశంలోని ఒకే ఒక నక్షత్రం.

శాస్త్రి కళ్ళు విప్పాడు. అతడికి పూర్తిగా మెలకువ రాలేదు. అయినా తనకి ఏ కారణంవల్లనో నిద్రా భంగమయిందని మాత్రం తెలుసుకున్నాడు. చెవులు రిక్కించి విన్నాడు. ఆ ధ్వని మళ్ళీ వినబడింది. ప్రాణాల గదివేపునుంచి స్పష్టంగా తోచింది. 'కుక్క ఊళాయిస్తోందేమో బహుశ' అనుకున్నాడు. కానీ జాగ్రత్తగా ఆ అరుపును మళ్ళీ విన్నాక అది సాధారణ కుక్క అరుపు అనిపించలేదు. నిద్రమత్తులోనే ఇదొక నక్క అయివుంటుందని అనుకున్నాడు. "కాలేజీ హాస్టల్లోకి నక్క ఎలా వస్తుంది?" అనే అనుమానం అతడికి కలగలేదు. నిద్రావస్థలో ప్రశ్నలు తలెత్తవు. విశ్వాసంతో వాక్యాంశాన్ని పరిశీలించాడు.

"ఊళతిందా? ఇక్కడ సేపే అయిందేమిట్రా" అని ప్రశ్నించాడు శాస్త్రి ఆందోళనని వ్యక్తపరుస్తూ.

"బాగుంది మర్యాద. ఉదయాన్నే ఐదింటికి లేచి, పైగా పరామర్శిస్తున్నావా?" అన్నాడు కోపంగా మల్లికార్జునరావు.

"కాదురా! మాంచి నిద్రపట్టి మెలకువ వచ్చి... అటునుంచి ఏదో అరుస్తున్నట్టు వినిపించి... ఇక్కడ వున్నావని వచ్చాను' అన్నాడు శాస్త్రి... తలు విపరీతిస్తే స్వరంలో... ఉద్రేకంతో.

మల్లికార్జునరావు స్వప్నమేదో చెప్పుకుంటూ కుర్చీలో కూర్చొని అద్దంలో తనను పరీక్షించుకుంటూ వారంభించాడు. "మంచి పని చేశావులే" అన్నాడు మిత్రుడికి వివరణకి బదులుగా.

"నాకు ఇంతకుముందంతా ఉదయాన్నే లేచి... గెడ్డం, వరకు చేయడం ఇలాటి పనులు చేస్తూ... నాటినుంచి ఇప్పుడు అర్ధరాత్రి చెప్తున్నా మేమో... ప్రొద్దుటే!" అనదగాడు శాస్త్రి. మల్లికార్జునరావు అద్దంలోంచి మొహం తిప్పి కోపంగా చూసి... విసుగ్గా చూశాడు.

శాస్త్రి తనలో అనుకున్నాడు "పోని..."

మృత్యుకౌగిలి

మల్లికార్జునరావు

ఇప్పుడు నూలుదిండి వస్తున్నట్టు వినిపించింది. వినుతంగా ఫీత్కారంచేసి క్రమంగా బలంగొద్ది విరిగే శాడు. క్రమ ఆ బంటువుకి తగినట్టు దాళాలగా ఇప్పుడుకూడా వినిపించింది. క్షణంలో పాట కూడా ఆగిపోయింది. "పంచాశ్వరా, వెధవాయ్!" అనేసింది ఆ నక్క.

ఇదొకవేళ "పంచతంత్ర"పు అయివుంటే, "ఎవరా వెధవాయ్? ఏమా కథ?" అని శాస్త్రి ఆ నక్కని ప్రశ్నించివుండేవాడు. ఆ నక్క కూడా ఏదో పిట్ట కథను బదాబుగా చెప్పి వుండేది. కానీ అట్టుండలా జరగలేదు. వల్లని సైలెన్ పొర లాగ శాస్త్రిని కప్పేసిన నిద్ర మైకం అనే మేలి ముసుగు క్రిందికి జారిపోయింది. ప్రాగుబోతుకి మత్తు దిగిపోయినట్టు అతడి మనసులో ఒక్కసారిగా జ్ఞాన జ్యోతి వెలిగింది. నక్కలు కాలేజీ హాస్టల్లోకి రావడం సంభవమేమోగానీ, అవి మనుష్యుల్లాగ మాట్లాడ్డం అసంభవమని గ్రహించాడు. పైగా బిలాలిని పోల్చుకున్నాడు కూడా. "మల్లిక్?" అని ప్రశ్నించాడు ఆదుర్దాగా.

ఇర్ర తడుముకుంటూ మల్లికార్జునరావు పిలిచే కోణంలోంచి బయటకి వచ్చాడు.

గురిచూసి కాలాలని కొట్టలేదు. ధ్వని వస్తున్న వేపుకి శబ్దవేధి వేసినట్టు చీకట్లోకి ఇక్కడ విసిరేసాను. అంతే! అయినా నీ దురదృష్టం చూడు మరి! ఇంతకీ గట్టి దెబ్బ తగిలిందా?"

"మెల్లగా అడుగుతున్నావా? మూడు గోళ్ళ మెరా వాచిపోయింది!" అన్నాడు మల్లికార్జునరావు మిత్రుడికి తలను చూపెడుతూ.

"పాపం!" అని సానుభూతి చూపి శాస్త్రి కాసేపు ఆగాడు. వేరొక్క ఎలాగైనా మల్లిక్ మీదికే తోసెయ్యొచ్చు బాధ్యుంటుందని తలపోసి ఇలా అన్నాడు: "తెల్లారేటప్పటి నుంచి ప్రొద్దుటే ఆ కేక తేలిట్రా?"

ఈ మాట ఆయుధంలా పని చేసింది. మల్లికార్జునరావు నిప్పు తొక్కిన మండిపోయాడు. "ఓరీ! ఇందాకట్నుంచి నీ నాటకం గమనిస్తున్నా. ధ్వని, అరుపు, కేకలు అంటున్నావేమిటి? మల్లి... మాటలు ఉపయోగించావంటే నీ నాలిక ... కలు కోస్తాను. ఏమనుకున్నావో!" అన్నాడు ప్రళయ కాలరుద్రుడి పోజులో.

శాస్త్రి తికమక పడిపోయాడు. ఆ అరుపుకి మరి ఎలాంటి నామకరణం చేయాలో అతడికి తెలీలేదు. "మరయితే నిన్ను లేపే ఆ ధ్వ......అదే......

"పెద్ద శాస్త్రకారుల్లో చేస్తున్నా కొంటే?" అని అడిగాడు.

వాడి అమాయకత్వం చూసి మల్లికార్జున రావు కోపం హరించుకుపోయింది. ఐన్‌స్టీన్ సైన్సు సూత్రాలు కొత్తవాటికి కూడికలు చెప్పే పద్ధతిలో

అన్నాడు: "ఏమిటని అడుగుతావేమిటోయ్ బడుద్ధాయ్! ఆమాత్రం తెలుసుకోలేవూ! పాటోయ్, పాట. పాట సాధన చేస్తున్నాను. కంఠం బాగా తిరగడంకోసం చెప్పేటి కుండని పట్టుకొని ఆలాపన ప్రాక్టీసు చేస్తున్నాను" లోలోపలే స్వగతంగా అనుకున్నాడు: "కొంతవి కింతే! ఏమాత్రం [illegible]. సంగీతజ్ఞానమసలే వుండదు. పాట పాడినా పాట అని గ్రహించుకోలేరు!"

మంచంమీద కూర్చొని బాబ్జీ ఆశ్చర్యంగా "అయితే నువ్వు ఇప్పుడు పాట పాడావా?" అనడిగాడు.

"అవును. పాట. గాత్రం. కోకిల్ అని కూడా అంటారు" అన్నాడు మల్లికార్జునం మిత్రుడికి సంగీతజ్ఞానం కలిగించాలని దీక్ష వహించినవాడై. ఏదైనా విషయం గురించి తెలుసుకుంటున్నప్పుడు దాన్ని గురించి సంపూర్ణజ్ఞానం కలిగించుకోవాలి అనేది అభిప్రాయం.

"ఇంత ప్రొద్దుటే పాడటమెందుకురా?" అడిగాడు అజ్ఞాని బాబ్జీ.

"సాధన చేస్తున్నానురా! కృషితో నాస్తి దుర్భిక్షం అన్నారు కదా!"

"కేకలతో పాడాలనుకుంటున్నావేమిటి?"

"అంతకంటె గొప్పవనే చేయదలచుకుంటున్నానోయ్!"

"ఏమిటది?"

"హృదయాన్ని కరిగించేయాలి. రాతిలాగుండే

కుంజాని కుంచుముక్కలా కరిగించేయ్యాలి. అందుకే ఈ సాధన. భైజావాన్ లా పాటపాడి పాషాణహృదయాన్ని నవనీతంగా మార్చివేస్తాను" అన్నాడు అదే శంతో మల్లికార్జునరావు.

దుప్పటి కప్పుకుంటూ, "నాకేం అర్థంకాలా" అన్నాడు బాబ్జీ. మల్లిక్ కాసేపు ఆలోచించి, "ఓ రహస్యం చెబుతా దాస్తావా?" అనడిగాడు.

"ఏం ఫరవాలేదు చెప్పు. మొన్ననే సి. ఐ. డి. ఉద్యోగానికి అప్లయి చేశాను" అని భరోసా యిచ్చాడు బాబ్జీ.

మల్లికార్జునరావు గొంతు సర్దుకున్నాడు. కాసేపు తటపటాయించి, తల వంచుకుని, "మన క్లాస్మేటు కల్పవల్లిలేదూ! ఆమెని ప్రేమించానోయ్!" అన్నాడు.

బాబ్జీ ఉలిక్కిపడ్డాడు. "బాబోయ్! మగరాయుళ్లా వుంటుందే ఆ కల్పవల్లినేనా?" అని అడిగాడు.

"అవును" అని ఒప్పుకున్నాడు మల్లికార్జునరావు.

తెలిసిన విషయాన్ని ఆధారం చేసుకొని, తెలియని విషయాన్ని బోధించమని సువిఖ్యాతులైన ఆచార్యవర్యులు సెలవిచ్చి వున్నారు. పూర్వగాథ తెలుసుకోవడం మన కిక్కడ కొంత అవసరం గనక, మనం కూడా ఈ తెలియని విషయాలు తెలుసుకుందాం.

సృష్టిలోని జీవకోటిని శాస్త్రవేత్తలు రెండు విభాగాలు చేశారు. అకశేరుకములు లేక వెన్నెముకలేని జీవులు అని ఒక జాతి, సకశేరుకములు లేక వెన్నెముక గల జీవులు అని మరొక జాతిన్నీ. ఈ రెండు జాతులలో బాబ్జీ, మల్లికార్జునరావు అనబడే వారిద్దరూ సకశేరుకజాతికి చెందారన్న విషయం వారికి కూడా తెలును. దానికి కారణమేమంటే వీరిద్దరూ జంతు శాస్త్రం ప్రధానంగాగల కాలేజీ తరగతిలో చదువుతుండడమే. అంటే అర్థం వీరిద్దరూ బీయస్సీ జూ ఆలజీ మెయిన్‌తో చదువుతున్నారు అని. కానీ ఇద్దరబ్బాయిలు "కలకాలం బీయస్సీ చదివేసి హాయిగా వుందాం" అనుకుంటే అది సాధ్యం కాని పని అని మనకి తెలును. మల్లికార్జునం అనే వాడి హృదయంలో ప్రేమ తాలూకు దావానలం అప్పుడే రాజుకుంది. బామ్మచేత "ఒసేవ్ కల్పకం!" అనీ, ప్రియ స్నేహితురాండ్రచేత "వల్లీ!" అనీ గోముగా పిలిపించుకునే ఓ లావణ్యవతి అతడి క్లాస్మేటు కావడమే అందుకు కారణం. ఈమె ఎల్లప్పుడూ పసందైన పంజాబీ దుస్తులనే ధరిస్తుంది. చక్కని "చువరీ" వల్లెవాటు వేసుకొని ధాటీగా తిరిగేస్తుంది. ఎవ్వర్నీ కాస్తయినా లెక్క చేయదు. అంచేతే అందరూ ఆమె పేరంటేనే హడలైపోతారు. (షరా :— నల్లులు అకశేరుకజాతికి చెందినవి. వాని విషయం ఇటుపైన వివరింపబడును.)

బాబ్జీ అందుకనే మల్లికార్జునం మాటలకి ఆశ్చర్యపోయి అన్నాడు: "మగరాయుళ్లావుండే కల్పవల్లిని పాట పాడి రంజింపజేదామనుకుంటున్నావా? అది అసాధ్యమని తెలుసుకో!"

మల్లికార్జునరావు తేలికగా కొట్టి పారేస్తూ, "నీకేం తెలుసోయ్ గాత్ర మహాత్మ్యం?" 'రాగ భావమున పశువులు శిశువులు, పాములు పరవశమ్మైపోతా' యని ఒక ఆంధ్ర పెద్దలు చెప్పారు. కంఠం విప్పి ఒక్క ఆలాపన అలా చేశావంటే చాలు, మంత్రించిన పాముల్లా అందరూ నావెంట పడరూ!" అన్నాడు.

మత్కు కా లా...

"మంత్రించిన పాముల సంగతి నాకు తెలీదు గాని, ఒక్క ఆలాపన చేశావంటే అందరూ కర్ర లెత్తి నీ వెంటపడతారనేది ఖాయం."

మిత్రుడు తన గాన పాటవాన్ని శంకిస్తున్నాడని గ్రహించినవాడై మల్లికార్జునరావు అన్నాడు: "చూస్తావుగదూ! నవ్విన నాపచేనే పండుతుందట."

"పోనీ ఆ సంగతి వదిలేయ్! వాళ్ళనాన్న పెద్ద జమీందార్ల ఫాయాలోవాడట. అసలు వల్లి నీకేసి కన్నెత్తి అయినా చూస్తుందా అని నా అనుమానం" అని మరొక సందేహాన్ని బయటపెట్టాడు బాబ్జీ.

"గాన ప్రపంచంలో ధనమనే ప్రశ్నకి తావు లేదు" అనే మహత్తర సత్యాన్ని వాక్రుచ్చాడు మల్లిక్.

"సరే! ఆ సంగతీ వదిలేద్దాం. అసలయిన విషయం

తనపుట్టిన రోజు పండగకు గుర్రంకొని పెట్టమని ఒక పిల్లవాడు తండ్రిని వేధించుకు తిన్నాడు. అతడు ఒక కొయ్యగుర్రంకొని వాడికిచ్చాడు. కుర్రవాడు దాన్ని ఎగాదిగాచూచి ఒక్కతన్ను తన్నాడు.

'దానికేమైందిరా బాబు! ఎందుకలా తన్నావు' అంటూ తండ్రి వాణ్ణి సమాధాన పరచడానికి ప్రయత్నించాడు.

ఏమైందా! ఆగుర్రం నాకస్సల్ బాగుల్లేదు. నాకు నిజం గుర్రం కావాలి' అని ఉరుముతూ వాడు రాగం లంకించుకున్నాడు.

ఆర్. ఎస్. ప్రసాద్ (విజయవాడ)

ఇంకొహటుంది. నీకేవీ దాని సంగతి తెలీదనుకుంటా. పాపం, నిన్ను చూస్తోంటే జాలేస్తోంది. నిజానికి నాగుండె చెరువైపోతోంది. నువ్వా అమాయకుడివి. ఏంజేయను?" అన్నాడు బాబ్జీ చేతులు పిండేసుకుంటూ.

"ఏవిటా సంగతి?" అనడిగాడు మల్లిక్.

బాబ్జీ పాట నందుకున్నాడు:

"వినరోరి వినరా మల్లికార్జునావల్లి గాథ నేడూ
హృదయమట్టులే వ్రయ్యవ్రయ్యలౌ ఇది
వినాగానోయీ!!"

మల్లిక్ వినుక్కుని, "ఒరేయ్ చాలించు! త్వరగా అసలు సంగతి చెప్పకపోయావంటే నీ వీపు వ్రయ్యవ్రయ్యలు చేసేస్తాను" అన్నాడు.

"ఏమని చెప్పేదిరా? నరసింహం అనేవాడు కేడూ భూటామిక్స్ విద్యార్థి. నీ ప్రేమ లోకాన్నిపైకి కాజేశా కంటకం. నీ అనురాగమనే మొగలిపొదలో నాగుబాము వాడే. నీ చేతిలోని పండు నెత్తుకు పోవడానికి గద్దలా కూర్చున్నాడు" ఈ మాటలకి మల్లిక్ అడ్డురాకపోతే జీవశాస్త్రంలోని ఇతర జంతువులతో కూడా నరసింహాన్ని పోల్చివుండేవాడే. కాని బాబ్జీ మాటలకి అడ్డొస్తూ, మల్లిక్ "నీవు చెప్పేదేవిటో నాకేం అర్థం కాలా!" అన్నాడు.

"అర్థమంటావేమిట్రా!! వెర్రినాయనా! ఆ నరసింహంగాడు కూడా కల్పవల్లిని మెప్పించాలని చూస్తున్నాడు. ఈమధ్యనే వాడేవిటో కసరత్తు కూడా చేస్తున్నాడని విన్నాను."

"చేస్తే చేసుకోనీ! ఎవడిగోల వాడిది."

"అలా అనుకుని వూరుకున్నావంటే నీకంటే వాడే మెరుగైన పరిస్థితిలో వుంటాడు. కీ లెరిగి వాత అన్నారు పెద్దలు. వల్లికేది యిష్టమో ముందు తెలుసుకుని, ఆనక ఆవిణ్ణి ఆకర్షించడానికి ప్రయత్నించాలి. నీ విలా గుడ్డిగా ప్రయత్నించావంటే మోసపోతావ్!" అని బాబ్జీ మిత్రుడికి హెచ్చరిక చేశాడు.

"చాల్లేవోయ్! నీ బోడి సలహా! అడిగినప్పుడు ఇద్దువుగానిలే. ఇప్పటికి నీ దగ్గరే అట్టేపెట్టుకో!"

"సరి! పెట్టుకుంటాలే గానీ ఇదొక్క సాయం చేయి!"

"ఏవిటది?"

"నువ్విలా రాగం తీయడం మానెయ్. ఒక పాట నేర్చుకో. కాస్తయినా బాగుపడతావ్."

"అంటే?"

"నే చెప్పినట్టు చేయి. ఆకలికి స్పెషల్ దోసెని అందిద్దాం. మీద అరగజం కాఫీని ఒంపేద్దాం. అప్పుడు చెబుతా పద" అన్నాడు బాబ్జీ టాయిలెట్‌కి ఉపక్రమిస్తూ.

హొటల్లో సెర్వరు చెప్పిన పాఠం విని, "రెండు స్పెషల్ మసాలా!" అన్నాడు బాబ్జీ.

"దొ......హో......శేయ్" అనరిచాడు సెర్వరు.

ఆదయాక, "రెండు లైట్లు" అని ఆర్డరిచ్చాడు.

"ఏవిటిసార్?" అనడిగాడు సెర్వరు.

"రెండు లైట్లయా!" అని తీవిగా చేయి ఊపాడు బాబ్జీ.

"క్షమించండి సార్! లైట్లిక్కడ దొరకవు. ఇది హొటల్. మీకు లైట్లు కావాలంటే ఎలక్ట్రికల్ షాప్‌కిగాని......"

"నన్ను అపార్థం చేసుకున్నావు నువ్వు. లైట్లంటే లైట్ కాఫీఅని నా ఉద్దేశ్యం" అని వివరించాడు బాబ్జీ. సెర్వరు ఈసారి అర్థం చేసుకున్నట్టు తల వంకించి, తప్పుగా అర్థం చేసుకున్నందుకు విచారిస్తున్న భావం కళ్ళలో స్ఫురింపజేసి వెళ్ళిపోయాడు.

సేవనంఅయి బయటికొచ్చాక బాబ్జీ మెయిన్ రోడ్డమ్మట దారి తీశాడు. "ఇలా మట్టేమ్తున్నా వెక్కడికిరా?" అనడిగాడు మల్లిక్.

"లోకేశ్వరరావు దగ్గరికి"

"మీ లోకేశ్వరరావు దగ్గిరకా? ఎందుకూ?"

"అబ్బబ్బ! నీ ప్రశ్నలో నా ప్రాణాలు తోడేస్తున్నావు. వినయితే, నీవు వల్లి యింటికెళ్ళి నీ సంగీత పాటవం ప్రదర్శించదలచుకుంటే, నీ వొక పాట పాడాలిగాని రాగాలాపన చేయకూడదు. అలా పన చేశావంటే వల్లి హృదయం హరించడం

అటువంటి వాళ్ళ బొమ్మలని 'హీరో' మనిపిస్తాక్. కాబట్టి ఓ పాట నేర్చుకో."

"సరేలే! దానికి లోకేశ్వర్రావు దగ్గిర కెళ్ళడమెందుకూ?"

"వాడిచేత ఓ పాట రాయించుకుందాం. నాకు తెలిసిన సంగీతం మాష్టారొక డున్నాడు. అతడిచేత రాగం కట్టిద్దాం. దాన్ని నేర్చుకుని నువ్వు పాడు. మరికి ఇమిటేషన్ సరుకు గిట్టదు. అంతా కొత్తగా వుండాలి. ఒక్క చరణం వినేసరికి కల్పవల్లి కరిగి నీరైపోవాలి"

"ఈ లోకేశ్వర్రావు పాటలు రాస్తాడేవిటి?"

"హారి! ఇదా వాడి గురించి నీకు తెలిసింది. వాడు ఇప్పుడప్పుడే రెండు కావ్యాలు రాసేశాడు. అద్భుతమైన కావ్యరాజాలనుకో! వెనక వాడికి చాలా భవిష్యత్తుంది."

"అయినా మనకింత కష్టమెందుకు లెద్దూ. హాయిగా సినిమా పాటలున్నాయిగా. "సొదువో ప్రియతమా!" అనేది పాడేస్తాను. అది నాకు బాగా వచ్చు కూడాను."

"ఛ, నోరుముయ్యరా!"

"పోనీ 'నగుబాటుకదా' అనేది పాడేస్తేనో........?"

బాబ్జీ గుడ్లురిమాడు. "ముందు నీ బోను మూసేసి వెంటరా!" అన్నాడు తీక్షణంగా. మల్లిక్ పిల్లిలా కదనేశాడు. ఇద్దరూ లోకేశ్వర్రావు గదికొచ్చారు.

కుర్చీలో కూర్చొని "నమస్తే లోకేశ్వర్" అన్నాడు బాబ్జీ.

పుస్తకంలోంచి తల ఎత్తి, "నమోస్తుతే" అని జవాబిచ్చాడు లోకేశ్వర్. మల్లికార్జునం మంచంమీద చోటు చేసుకున్నాడు.

"ఏవిటో బిజీగా వున్నట్టున్నావే" అనడిగాడు బాబ్జీ లోకేశ్వరరావుని.

"ఏం బిజీలే! గ్రామీణ వాతావరణంలో ఓ కావ్యం వ్రాస్తున్నానంతే!" అన్నాడు లోకేశ్వర్ తెలివిగా చిరునవ్వు నవ్వుతూ.

బాబ్జీ ఉత్సాహంతో "అబ్బో! కావ్యమే! కృత్యాద్యవస్థ అయిపోయిందా?" అని ప్రశ్నించాడు.

"అబ్బే! మనకలాటి అవస్థలేం లేవు బ్రదర్! నిఘంటువులో మాటలు వెతుక్కోవడమే పెద్ద అవస్థ అయిపోయింది!" అని జవాబిచ్చాడు లోకేశ్వర్ చేతులు చాచి ఆవులిస్తూ.

"ఆహా! ఏదో సర్దాకి అంటున్నావులే! తెలికడుగుతానూ! కావ్యాలు ఇందరు రాసేస్తున్నారు కదా! అలా అందరూ రాసెయ్యొచ్చంటావా?"

"అలా రాయకూడదోయ్! నాన్ ఋషిఃకురుతే కావ్యమ్ అని ఒక లోకోక్తి వుంది. అంటే ఋషులు కానివాళ్ళే కావ్యాలు రాయాలన్నమాట. అందుకే నేనూ ఒకటి రాస్తున్నాను.

"సరే! ఆ గొడవలావుంచు. ఇదుగో వీడు నా మిత్రుడు. మల్లికార్జునరావని గొప్ప గాయకుడు" అని బాబ్జీ మల్లిక్ని పరిచయం చేశాడు.

"నమస్తే"—అన్నాడు లోకేశ్వర్.

"నమస్కారమండి" అన్నాడు మల్లిక్ బిడియ పడుతూ.

"మావాడు నీ దగ్గరకో పనిమీద వొచ్చాడు. కొద్ది రోజుల్లో వీడు టవున్హాల్లో ఒక పాట కచేరీ చేయబోతున్నాడు. నీవు ఒక పాటరాసిస్తే దానికి మెట్లు కట్టి పాడదామనుకుంటున్నాడు" అన్నాడు బాబ్జీ.

"బేష్! యింకేం! అయితే చెబుతా రాసుకోండి!" అన్నాడు లోకేశ్వర్. వాలుకుర్చీలో జేరగిలబడి కళ్ళు మూసుకున్నాడు. బాబ్జీ కాయితమూ, కలమూ తెచ్చుకున్నాడు.

"చెప్పనా?" అని అడిగాడు లోకేశ్వర్.

"ఊ!"

"దూరాన తీరాలు చేర్చుతం, ఎలుగెత్తి పిలిచేను లేవోయి......"

బాబ్జీ మధ్యలో అడ్డు తగిలాడు: "ఈ దూర తీరాలొద్దు. మంచి ప్రేమ గీతిక కావాలి!"

"ప్రేమ గీతికా. సరే రాసుకో. "విలాసాల తేలించు నెరజాణవే......"

బాబ్జీ మళ్ళీ అడ్డొచ్చాడు. "అబ్బే! అబ్బే! ఇంత తేలికకాదు. ఉదాత్తంగా వుండాలి!"

"మరి ముందన్నుగానే అలా చెప్పరాదూ! రాసుకో!

రాణీ ఆడవే!

చలిత మరుత్ కల్లోల వాహిని

తరగలపై రాయంచరీతిగా

నీలాకాశపు వేదికపై బంగరు కాంతుల

చాందినిలో మొయిలు కన్నెలను కూడి

ఆడుచు, నడయాడెడి నా శశిరేఖవుగా!!

బావుందా?"

"బావుంది కాని ఆ చలిత మరుత్....అనేది కాస్త తప్పుగా వున్నట్టుందోయ్!" అనుమానంగా అన్నాడు బాబ్జీ.

"నీకు తెలీదులే! అసలు కవిత్వంలో తప్పనేదే లేదు" అన్నాడు లోకేశ్వరరావు.

"నీవు ఆ మాట అన్నావు. నేను పూర్తిగా సంతృప్తి చెందాను. పాట చెప్పినందుకు థాంక్స్ోయ్.

"నాకెటాల్ బోయ్. మరో నాలుగు లైన్లు చెబుతా కావలిస్తే!"

"ఇప్పటికింత చాల్లే. వస్తామూ!"

"అలాగే"

* * *

కొద్ది రోజుల తర్వాత—

సాయంకాలమైంది. హాలీవుడ్ పంచ రంగుల చిత్రాల్లాగా వీధులు వన్నెచిన్నెలతో తళుక్కుని మెరుస్తున్నై. అందరూ ఉషారుగా ఎవరి దారిన వారు వెడుతున్నారు. కొందరు ఈ భూమి తమ సొంత ఆస్తి నన్నట్టు గర్వంగా, ఠీవిగా వెడుతున్నారు. మరికొందరు తమకేసే అందరూ చూస్తున్నారన్నట్టు విలాసంగా, వయ్యారంగా వెడుతున్నారు. కానీ మల్లికార్జునరావు మాత్రం దీర్ఘంగా ఆలోచిస్తూ పార్కువంకకి నడుస్తున్నాడు. సాయంత్రం వేళ ఒక్కటే అతడికి ముఖ్యమైనది. పార్కులో ఏకాంతప్రదేశంలో కూర్చొని తన పాటని సాధన చేస్తాడు. తలకి దెబ్బ తగిలిన దగ్గర్నించీ హాస్టల్లోని గదిలో సాధనం చెయ్యడం మానేశాడు. కొద్ది రోజుల్లోనే కల్పవల్లిని ఆమె గృహంలోనే సందర్శించి, లోకేశ్వర్ రాసిచ్చిన పాట పాడేసి, ఆమెని మెప్పించాలని అతడి సంకల్పం.

"ఒరే మల్లిక్, ఇలారా!" అనే కేకలు వినిపించి వెనక్కి తిరిగి చూశాడు. వాళ్ళ క్లాసుమేటు ఒకడు పిలుస్తున్నాడు. మల్లికార్జునరావు దగ్గరికొచ్చాక "ఒరే చూశావ్రా టో! ఇవాళేం జరిగిందో!" అన్నాడు.

"ఏం జరిగింది?" అనడిగాడు మల్లిక్ నిర్లిప్తంగా. అంటార్కిటికా అమాంతం కరిగి నీరైపోయింది అంటే "ఓ హో! అలాగా!" అనేవాడు అంతే నిర్లిప్తతతో.

"సంగతేవిటంటే విమలనే అమ్మాయుంది చూశావూ. కల్పవల్లి కూర్చొనే బెంచిలోనే చివర్న కూర్చుంటుందే, ఆ అమ్మాయే! ఈరోజా అమ్మాయి మొదటి రకం విట్టు చెప్పేశానోయ్! నవ్వలేక చచ్చిందనుకో!" అన్నాడు ఖుషీరాంలాగా.

"ఓహో! అలాగా!" అన్నాడు మల్లికార్జునరావు.

"సాయంత్రం అలా మాటాడుకుంటూ వస్తున్నాం. ఏవిటో పల్లెటూళ్ళ గురించి విషయమొచ్చింది. వెంటనే నా కొక జోక్ జ్ఞాపకమొచ్చింది. అది చెప్పేశాను. ఏం జోక్ అంటావేమో. పేరయ్య, వీరయ్య అనే ఇద్దరు అతి తెలివిమంతులైన అన్నదమ్ములున్నార్ట. ఒకరోజిద్దరూ చేను కాపలాకెళ్లారట. చలికాలం కాబట్టి ఓ లావుపాటి దుప్పటిని వెంట పట్టికెళ్లార్ట. మంచెమీద ఇద్దరూ దుప్పటి కప్పుకుని పడుకోబోతోంటే చిన్నవాడు వీరయ్య "అన్నయ్యా! నాకు దుప్పటి చాలట్లేదు" అన్నాట్ట. అది విని పేరయ్య ఆశ్చర్యంతో, "చూశావ్రా తమ్ముయ్యా! ఇంత పెద్ద దుప్పటయినా మనిద్దరికీ సరిపోవట్లేదు. నానేపు పూరికే బోల్డు మిగిలిపోతోంది కాని నీవేపు చాలడమేలేదు" అన్నాట్ట. ఈ జోక్ చెప్పేసేసరికి విమల ఎంతలా నవ్వేసిందనుకున్నావు!" అన్నాడు.

మనసులో అగ్నిపర్వతాలు బ్రద్దలవుతున్నా బయటికి నవ్వగలిగినవాడే ధీరుడు అన్నాడొక వేదాంతి. ఆ లెక్కన మల్లికార్జునరావు ధీరుడే. కోపాన్ని లోపలే అణచుకొని బయటికెలాగో నవ్వేశాడు. వాడి స్నేహితుడు ఇక వాణ్ణి వదిలేసి మరెవర్నో పిలుస్తున్నాడు. "ఒరే అప్పారావ్! ఇది విన్నావా?" అంటున్నాడు.

మల్లికార్జునం వెంటనే వాడి ప్రక్కనించి తొలగిపోయాడు. మనసులో వాణ్ణి అసహ్యించుకున్నాడు కూడా. వారెవా! ఏం గొప్ప! నాలుగురోడ్ల దగ్గరా బైఠాయించి యీ వూసు అందరికీ చెప్పాలి గాబోను. ఇంతకంటె బాజాపెట్టి వాడ వాడా ప్రచారం చేయరాదూ! లోకమంతా విని సంతోషిస్తుంది కదా!

మల్లిక్కి నూరు మొగాటన్నుల కోప మొచ్చింది. సరిగ్గా అదే అదను కనిపెట్టి రోడ్డుమీద నో రాయి పుటుక్కున కాలికి తగిలింది. "అబ్బా!" అని బాధగా అరచి కాలివేలిని రుద్దుకున్నాడు. ఆ బాధలోనే అతడికొక అభిప్రాయం తోచింది. అమ్మాయిలకి జోక్ చెబితే తప్పేవిటి? కొద్ది రోజుల్లో తను వల్లిని కలుసుకోబోతున్నాడు గదా! అప్పుడు ఈ జోక్ చెబితే ఆమె సంతోషిస్తుంది. 'భేష్! ఇదీ ఒక రకమైన మంచి ఆలోచనే అనుకున్నాడు మల్లిక్ ఆనందంతో.

విజయోత్సాహం ఒక టానిక్కు వంటిది. ఈ భావం మనసులో మెదలడంతో అతడెంతో కోలుకున్నాడు. హర్షామోదాలు మదిలో పులకలెత్తగా, రెట్టింపు వేగంతో నడక సాగించాడు.

మరొక నాలుగు రోడ్ల కూడలి వచ్చింది. అక్కడ జనసందోహాన్ని తిలకిస్తూ రాజారావు నిలబడి ఉన్నాడు. మల్లికార్జునరావు వాణ్ణి చూసి

మత్కు కాలూ...

సర్దాగా "ఏమిట్రోయ్, రాజారావ్ ! ఏమిటి కథ ?" అని అడిగేశాడు.

"ఫ్రెంచి విప్లవం పద్దెనిమిదో శతాబ్దంలో జరిగింది !" అన్నాడు రాజారావు నవ్వుతూ.

"అంటే ?"

"కథంటే అదే !"

"అదేమిట్రా వెర్రి ?"

"నీ వెర్రి లాటిదే !"

"వెరీగుడ్, వస్తా !" అని ముందుకి సాగిపోయాడు. ఉత్సాహంతో ఎక్కడి కెళుతున్నాడో, ఎంత దూరం వచ్చేశాడో గమనించుకోలేదు. స్పృహ వచ్చి చూచేసరికి "బి. మాధవరావ్, లాండ్ లార్డ్" అనే బోర్డు ఎదురుగా ఉన్న యింటికి కనిపించింది. అదే కల్పవల్లి యిల్లు ! అంటే పార్కుని దాటి అప్పుడే మూడు వీధులు వచ్చేశాడన్నమాట. వెనక్కి తిరిగి వెళ్దామా అని ప్రయత్నించాడు కాని కాలు సాగలేదు.

చిత్రమైన కాలగతి యొక్క లక్షణం అనాది నుంచీ మానవుణ్ణి కలవరపెడుతూనే ఉంది. విజ్ఞుడు టైకో బ్రాహి వీక్షణాన పెండ్యులాన్ని మొదట ఉపయోగించాడో నాటినించీ యీ కలవరపాటు ఎక్కువయింది. "కాలం, కాలం" అని వెంపరలాడ్డం యినుమడించింది. రష్యాదేశపు పండితు డొకడు "ఇది కూడా గడచిపోతుంది" అనే వాక్యాన్ని తన యింట్లో వ్రాసి ఉంచుకున్నాడట. నిజమే ! ఇప్పుడున్న ప్రతిదీ గడిచిపోయి భూతకాలపు పరదాల మాటున మాయమవుతుంది. ఇక భవిష్యత్తులో! అది అనిశ్చితమైనది. "సంశయాంధసంవృతము భవిష్య దర్థము" అన్నాడు ఉమర్ ఖయ్యాము (కవి) కోకిల కంఠంతో, "దక్కని యీ రేపటి మాట లేమిటి కనుభోగ్యంబైన నే డుండగన్" అని కూడా అన్నాడు. సత్యమైనదీ, నమ్మదగినదీ వర్తమానమే. అందుచేతనే "రేపు చేయదల్చుకున్న పని యీరోజే చేయి" అని తెలివైనవాళ్ళు బోధించారు.

మల్లికార్జునరావు కల్పవల్లి యింటిముందు నిలబడి యీ విషయాలన్నీ ఆలోచించాడో లేదో చెప్పడం కష్టం. కాని ఒక్కటి మాత్రం నిజం. పార్కుకి తిరిగి వెళ్దా మనుకున్నవాడు సాహసించి వల్లి యింటివేపుకే ధైర్యంగా నడిచాడు. లోని కడుగు పెట్టగానే ఎదురుగా ఉన్న వరండాలో యీజీ ఛైర్‌లో పడివున్న మానవాకారం ఒకటి అతడి కళ్ళబడింది. ఆ ఆకారం నోట్లో ఓ గొట్టమున్నది. "ఎవరీ శాల్తీ ? ఇతడి కింత దాహమా ? నేరుగా కుళాయి నుంచే గొట్టాన్ని తెచ్చుకుని తీరిగ్గా నీటినంతా పీల్చేస్తున్నాడే !" అని ఆశ్చర్యపోయాడు. పూర్వకాలపు టాంటలస్ వంటి వ్యక్తులు నేటికీ ఉన్నారు గామోసు నని సంతృప్తిపడ్డాడు. కాని అతడు మరి కాస్త దగ్గరి కెళ్ళేసరికి "గుడ గుడ" మని ధ్వని వినిపించింది. దాంతో అది కుళాయి గొట్టం కాదనీ, హుక్కా గొట్టమనీ అతడికి తెలిసిపోయింది.

మల్లిక్ ముందు కెళ్ళి "వల్లిగా రున్నారా ?" అని ప్రశ్నించాడు. ఆ విగ్రహం హుక్కాను గుడ గుడ మనిపిస్తూ పైకప్పు వంకకి చూడడం తప్ప జవాబియలేదు. ఈసారి కంఠాన్ని పై స్థాయికి శ్రుతి మార్చుచేసి, అదే ప్రశ్నను అడిగాడు.

"ఎవరు కావాలి ?" అన్నది ఆ ఆకారం పైకప్పే తనవేదో ప్రశ్నవేసిందని భావిస్తూ. వల్లి యొక్క అస్తిత్వాన్ని గురించిన ప్రశ్నను మల్లిక్ తిరుగా ఒప్పజెప్పాడు.

ఆ ఆకారం అలానే పైకప్పుకేసి చూస్తూ, హుక్కా గొట్టం నోట్లో పెట్టుకొని గుడగుడ మని పీల్చింది తప్ప మాటాడలేదు. మల్లికార్జునరావు కుడికాలుమీది బరువును ఎడంకాలు మీదికి మార్చుకున్నాడు. ఎట్టకేలకు ఆ ఆకారం భువికి దిగివచ్చినట్లై మాటాడ్డం ఆరంభించింది.

"నీ పేరు—గుడుగుడ—ఏమిటబ్బాయ్ ?" అని ఆ ఆకారం హుక్కా పీలుస్తూ అడిగిన ప్రశ్న.

"మల్లికార్జునరా వంటారండీ !"

"ఓహో అలాగా ! (హుక్కా పీల్చడం). యూడు రావూ (హు. పీ) నీవు మా అమ్మాయితో మొచ్చావా ?"

'వల్లిగారు మీ అమ్మాయాండీ ?"

"గుడగుడ."

"మిమ్మల్ని కల్సుకున్నందుకు చాలా సంతోషంగా ఉందండీ ?"

"గుడ"

"మేడమీ దున్నారాండీ ?"

"అవును (హు. పీ) ఆమెతో నీకేంపని !"

"మాట్లాడాలండీ !"

"అలాగా ! (చాలాసేపు హు. పీ) అయితే మేమీది కెళ్ళు !"

"థాంక్సండీ ! గుడగుడ .... ఓ సారీ సార్ మర్చిపోయి నేను కూడా గుడగుడ అనేశాను!"

"ఏం ఫర్వాలేదు (హు. పీ) వెళ్ళిరా !"

మల్లిక్ ఆనందంగా మేడ మెట్లెక్కాడు గదిలో ప్రవేశించగానే రేడియో క్రికెట్టు కామెంటరీ కాబోలు వెదజల్లేస్తోంది. సోఫాలో కూర్చొని వల్లి ఏదో పుస్తకం చదువుకుంటోంది. కల్పలతలాంటి దేహ సౌందర్యం పంజాబీ దుస్తుల ధారణతో మరింత యినుమడించింది. నిర్లక్ష్యంగా వేసకున్న జడలు రెండూ ఆమె అందానికి ఉద్దీపకాలుగానే ఉన్నయ్. లేత గులాబీ డ్రస్సుపై ఆకుపచ్చని వల్లెవాటు ఆమె బుజాల మీదుగా సోఫాపై పడి చిరుగాలికి రెపరెప లాడుతోంది. అద్దంలాంటి నుదుటిమీద కళకళలాడే బొట్టు. ఆమె విలోల విలోచనాలలో విలసిల్లే విభ్రమం అయస్కాంతంలా ఆకర్షిస్తుంది.

మల్లిక్ ఆమెను ఉషారుగా గ్రీట్ చేశాడు. ఆమె తలఎత్తి విశాలమైన తన కళ్లను రెపరెప లాడించి ఒక నిమేషంపాటు చూసింది. తరువాత చిరునవ్వుతో పుస్తకాన్ని విసరివేసి సోఫాలోంచి లేచింది. "నమస్తే ! రండి మల్లిక్‌గారూ !" అని ఆహ్వానించింది. అతడు ఉపవిష్టుడై "ఏమిటండి విశేషాలు ?" అని ప్రశ్నించాడు మామూలుగా.

వల్లి నేలన బడిన పుస్తకాన్ని తీసి అతడి

నాకాన్స

పేటినుండి ఉబ్బసపు వ్యాధితో బాధపడ నవసరంలేదు. ఈ వ్యాధి నిర్మూలనకు గాను 30 సం॥ల పరిశోధనా ఫలితముగా లభ్య పరచుకొనబడి, పరమహంస క్రియలగు మూలికలతో తయారైన ఆయుర్వేదౌషధం. ఎంత మొండి వ్యాధికైనను తక్షణమే బాధ నివారింపజేయుటయే గాక కొంతకాలము సేవించిన తిరిగి చూపెట్టదు.

8 ఔ॥ రు. 3-75. పోస్టేజి ప్రత్యేకం.

ఇండియన్ మెడిసన్ హౌస్, విజయవాడ-2.

డాక్టర్ వృత్తి చేయండి !

ఇంటిలో విరామంగా కూర్చొని పుంజేస్వను, పోస్టల్ ట్యూషన్ ద్వారా, హోమియోపతి చదువుకొని, గవర్న మెంటురిజిస్టర్డు కాలేజి ద్వారా డిప్లొమా పొందండి. ప్రాక్టిక్స్ ఈ చితము.

వివరములకు వెంటనే వ్రాయండి.

INDIAN HOMOEOPATHIC COLLEGE (APW) Jullundhar City.

RATNAM'S N-OIL

అంగవరములు బలహీనతి కొంది, చిన్నతనతో తిరిగి యథాప్రకారం అయి సౌఖ్య మనుభవింపుటకు 50 సం॥ ప్రఖ్యాతి కలది. 1 సీసా రూ. 10 లు వి. పి. 1-4-0 కావలసినవారు ముందుగా 1-4-0 పంపేది. ఇంగులో స్పెషల్ రకం అర్హింటుగుణమునకు రూ. 35-0-0 లు.

డాక్టర్. రత్నం సన్స్, (Estd 1904) ములక పేటబిల్డింగ్స్, ఆజంపూరా మార్కెట్ వద్ద, హైదరాబాద్-24 (ఆంధ్రప్రదేశ్)

మంచి పుస్తకాలు

జీవిత రహస్యాలు:- మీ దాంపత్యసుఖానికి అనేక కామ సూత్రాలు :- .... రూ 3-50
యువతి :- స్త్రీలను గురించి అనేక కుతూహల విషయాలు.......రూ. 3-50.
సంతానము:- గర్భనిరోధానికి 60 నవీన సులభ మార్గాలు.............రూ. 3 50
ఆమ్మక రహస్యాలు:- వ్యాపారంలో లక్షలు సంపాదించే అనేక కొత్తదారులు. రూ 6-00
ఉద్యోగదర్శిని:- మనదేశంలోని అన్నిరకాల ఉద్యోగాలు, అర్హతలు, పొందే మార్గాలు.రూ5-00
ఆత్మజ్ఞానము:- శరీరానంతరం ఆత్మను-గురించిన నవీన శాస్త్ర పరిశోధనలు. రూ 2-50
పోష్టు ఖర్చులుచితం. క్రింది ఎడ్రస్సుకు వ్రాస్తే వి. పి. పోస్టుద్వారా మీయింటికి పంపబడును.

దేశసేవ ప్రచురణలు, ఏలూరు, ఆంధ్ర

కందిస్తూ "చూశారా, డ్యూరండ్ కప్ మన వాళ్ళు గెలిచారట !" అన్నది. మల్లిక్ ఉత్సాహం క్షణంలో నశించిపోయింది. తర్క పండితుడి దగ్గిర ఎల్లి కొట్టుక అలా గుర్తించి మాట్లాడిన ట్లయింది. "నిజంగానా !" అని లేని ఆశ్చర్యాన్ని తెచ్చుకుని, పుస్తకాన్ని అందుకుని చూడకుండానే పక్కని ఉంచేశాడు అదొక విషపదార్థ మయినట్టు.

"మన ఆటగాళ్ళు చాలా బాగా ఆడారండీ !" అన్నది తలలో పువ్వులు సర్దుకుని తానొక కుర్చీలో కూర్చుంటూ.

పరిస్థితి మరింత చేజారి పోతున్నట్టు మల్లిక్ గ్రహించాడు. ఏ క్షణాన్నయినా తన అజ్ఞానమనే గాలిబుడగ ఆమె ప్రశ్నలనే సూది తగిలి టపుక్కన పేలి బయటపడుతుందని గ్రహించాడు. పూర్తిగా ఆశలు వమ్ముచేసుకొని ఎందుకేనా మంచిదని ఆఖరు ప్రయత్నంగా సంభాషణ మార్చాలని ప్రయత్నించాడు.

"సరేగాని, ఆ హాకీ .... " అని ఆరంభించాడు. కల్పవల్లి మధ్యలోనే అందుకుంది. "అవునండి! ఆయనే మా నాన్నగారు ? .... చూశారూ ! నాకు క్వార్టర్ ఫయినల్సు అయేవరకూ నమ్మకమే లేదు. మనవాళ్ళు రష్యన్ డిఫెన్స్ బాగా ఆడారండీ !"

మల్లికార్జునరావు జావ కారిపోయాడు. తనకూ ఓ హాకీ వుంటే బావుండు ననుకున్నాడు. ప్రతి మాటకూ గుడగుడ మని జవాబివ్వవచ్చును. కాని అది లేదు కాబట్టి ఎంతో తెలివిగా ఆమె చెప్పిన ప్రతి మాటకూ "అవునవును" అనాలి. అలా అందామన్నా యీ సంభాషణ యిలా ఎంతకాలం జరుగుతుందో తెలీదు. సంభాషణ యీ కప్పు వదలి దాని సిగ్గోసిన కప్పు మరొకటుంటే దానిమీదికీ వెళ్ళచ్చు. ఎంతటి యమయాతన సృష్టించావయ్యా భగవంతుడా ! అనుకున్నాడు.

కాని న్యూటన్‌కి భూమ్యాకర్షణ సిద్ధాంతం తట్టినట్టు అకస్మాత్తుగా అతడి బుర్రలో ఓ మెరుపు మెరిసింది. వెంటనే ఉత్సాహం తెచ్చుకుని "ఏమండీ ! నో మంచి జోక్ చెప్పేదా ?" అని అడిగాడు. వల్లి ఆశ్చర్యపోయి, తమాయించుకుని "చెప్పండి" అన్నది. "శభాష్!" అనుకుని మల్లికార్జునరావు ఇంత మంచి అయిడియా తట్టినందుకు తన వీపు తనే .... నిజంగా తట్టుకోలేదనుకోండి, మానసికంగా తట్టుకున్నా డనవచ్చు. విపత్కర పరిస్థితుల్లో సర్వాధికారాలూ వశపరచుకున్న నియంతలా మొదలెట్టాడు : "ఒక ఊళ్ళో పేరయ్య, వీరయ్య అని యిద్దరన్నదమ్ములున్నారు. ఇద్దరూ తెలివితక్కువవాళ్ళే ! ఓ చలి కాలం రాత్రి వాళ్ళు పొలం కాపలాకి బయల్దేరారు. వెళ్తూ వెళ్తూ వెంట లావాటి దుప్పటిని కూడా తీసికెళ్ళారు. ఏమండీ వింటున్నారా ?"

"చెప్పండి వింటున్నాను" అన్నది వల్లి మేగజైనులో బొమ్మకేసి తీక్షణంగా చూస్తూ.

మంచెంమీదపడుకున్నాక తమ్ముడు వీరయ్య ఓరే అన్నయ్యా! నాకు దుప్పటి చాలడం లేదురా ! అన్నాడు. దానికి అన్న ఏమన్నాడో తెలుసునా ?"

"ఏమన్నాడు ?"

"అవును, ఏమన్నాడు ? అతడికిక్కడా గుర్తు రాలేదు. యుద్ధకాలంలో పట్టణాలు కనబడకుండా చీకటిమయం చేసేసినట్టు అతడి మెదడులో కూడా బ్లాకవుటు అయిపోయింది. అష్టకష్టాలలో జోక్ మర్చిపోవడం కూడా ఒకటి ఉన్నదో లేదో తెలీదు. లేకపోతే దాన్ని చేర్చాలనుకున్నాడు. కాసేపు ఆలోచించగా ఆ చీకటిలో అతడికిరాజారావు నవ్వుతూ కనబడి ఏదోఅంటున్నాడు.

మల్లికార్జునరావు తడబడుతూ చెప్పాడు : "అన్నయ్య ఏమన్నాడంటే ఒరే అబ్బీ ! ఫ్రెంచి విప్లవం 18వ శతాబ్దంలో జరిగిందిరా !" అన్నాడు."

"అరే ! అదేవిటి అలా అన్నాడు ?" అనడిగింది వల్లి ఆశ్చర్యంతో.

"ఏమో నాకు తెలీదు. కానీ అలాగే అన్నాట్ట" అన్నాడు ధైర్యంగా.

"అయితే అన్నయ్య చాలా బాగా చదువు కున్నవా డయిఉండవచ్చు !"

"ఉండచ్చు !"

"అది పోనీండి. వచ్చే వారం పది రోజుల్లో మన కాలేజీలో జరగబోయే ఆటల్లో పాల్గొంటున్నారా ?"

సమయం వచ్చింది కాబట్టి నిజం చెప్పేద్దామనే ఉద్దేశ్యంతో "లేదండీ ! ఆటలంటే నా కంతగా యిష్టంలేదు!" అన్నాడు.

"ఎబ్బే ! స్పోర్ట్సు అంటే యిష్టంలేదా ?" అనడిగింది వల్లి.

మల్లిక్ తల తాటించాడు.

"చూడండి ! నేను రెండువందల మీటర్ల పరుగుపందెంలో మొదట వచ్చినవారికి ఒక ప్రత్యేక బహుమతి ఇద్దామనుకుంటున్నాను. ఇదుగో, బహుమతి అప్పుడే కొనేశాను కూడా !" అన్నది ఒక మెడల్‌ని చూపిస్తూ. లాయిలం చూపిన చిన్న పిల్లాళ్లా ఆ మెడల్‌ని చూసి గుటకలు మింగాడు. మనసులో బాధ కూడా పడ్డాడు. ఇన్ని రోజులూ తను కష్టపడి సంగీతం సాధన చేశాడు. పాటపాడి ఆమె హృదయంలో చోటు సంపాదించవచ్చని అనుకున్నాడు. ఇప్పుడా శ్రమంతా బూడిదలో పోసిన పన్నీరయింది. ఆమెకు పాటలంటే అంత కుతూహలం ఉన్నట్టుగా లేదు. అయినా తాలో పేరో తేల్చుకుంటే మంచిదని అడిగేశాడు.

"మరి పాటలో ? పాటలంటే మీకు యిష్టం లేదా ?"

"పాటలా ? పాటలు శిశువులకీ, పాములకీ యిష్టమనీ మా నాన్న చెప్పేవాడు. మనబోటి చదువుకున్నవాళ్లకి కాదు" అన్నదామె తన అభిప్రాయాన్ని విశదీకరిస్తూ.

"లేదండీ ! మీరు పొరబడ్డారు. గౌరవనీయులైన మీ నాన్నగారు కూడా పొరబడే ఉంటారు. నేనొక పాట పాడతాను చూడండి. అది విన్నారంటే మీ రిట్టే కరిగిపోతారు !" అన్నా డెలాగైనా నచ్చజెప్పాలని చూస్తూ.

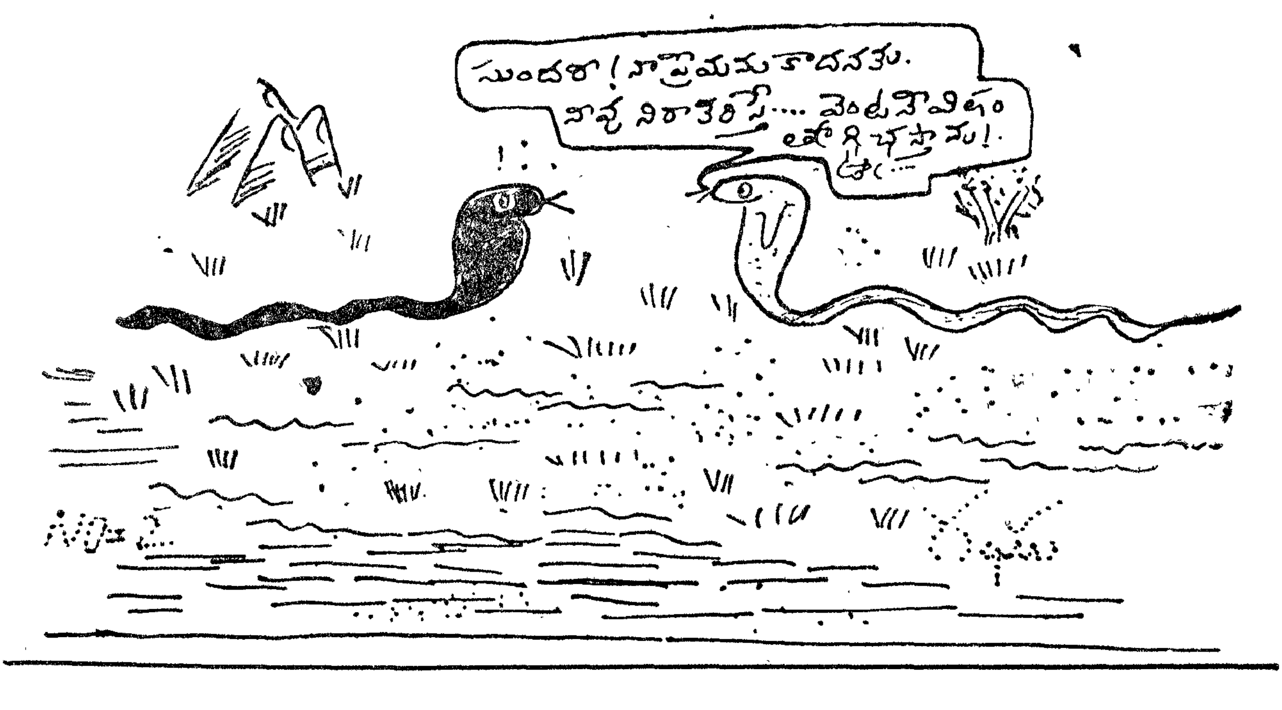

"అబ్బే ! మా బామ్మకి పాటలంటే యిష్టం గాని నాకు నచ్చవు !"

"ఎందుకు నచ్చవు ! మహా చక్కగా నచ్చుతాయి. కావాలంటే ప్రయత్నించండి. ఒక్కసారి నేను "రాణీ ఆడవే !" అనే పాట పాడ్తాను. కళ్యాణి రాగం, రూపకతాళం. మీకు నచ్చుతుందో లేదో చూడండి" బ్రతిమాలే ధోరణిలో అన్నాడు.

"ఉహుఁ ! నాకు తెలుసు. నా కసలు నచ్చదు. కావాలంటే మీ పాటని మా బామ్మ దగ్గిర పాడండి !" అన్నది వల్లి మొండిగా.

"మీ బామ్మ దగ్గిర 'రాణీ ఆడవే !' అనే పాట ఎలా పాడేదండీ !" అన్నాడు విచారంగా.

"పోనీ పాడొద్దులేండి !" అన్నది వల్లి.

"మోడైపోయెను మావిడిచెట్టూ మొగము వేలవేసె" అన్నారు గురజాడ (బసవరాజు ?) అప్పారావుగారు. ఈ వర్ణనకి సరిపోయేట్టుగానే గదిలో ప్రవేశించిన మల్లిక్‌ని చూసి బాబ్జీ ప్రశ్నించాడు : "ఏమిటి భాయ్ గాధ."

"విషాదాంతగాధ" అని జవాబిచ్చాడు కుర్చీలో కూలబడి.

"సంగతేమిటి ?" వివరించాడు. బాబ్జీ చివాట్లేశాడు. "ఒరే నేను ముందే చెప్పాన్రా. నువ్వు చెవిన పెట్టావుకాదు. నీ శ్రమంతా వృథా అయిపోయింది కదా. అప్పటినుంచే పరిగెత్తడం అలవాటు చేసుకుని ఉంటే తప్పక వల్లి ప్రేమకు పాత్రుడ వయ్యేవాడివి. సరే యిప్పుడేం చెయ్య దల్చుకున్నావ్ ?"

"ఏం చేస్తానూ ? ఆవిణ్ణి మర్చిపోవడానికి ప్రయత్నిస్తాను" అన్నాడు విషాద భంగిమలో. కూచిపూడివాళ్ళు చూసి ఉంటే అతడి ఆంగిక, ఆహార్యాలకు మొదటి బహుమతి యిచ్చిఉండేవారు.

"కాని .... కాని .... ఆమెని మర్చిపోవడం కల్ల. నా హృదయ మిలా బ్రద్దలై పోవలసిందేరా, బాబ్జీ ! బ్రద్దలై పోవలసిందే !" ఈసారి వాచికానికి కూడా మొదటి బహుమతి తీసుకునేట్టు మాటాడాడు.

"ఛ ! వెధవలా మాట్టాడకు" అన్నాడు బాబ్జీ.

"మరేం జెయ్యాలి."

"ఉండు కాస్త ఆలోచించనీ .... ఆఁ! అదీ సంగతి. ఇప్పు డర్థమయింది. ఆ నరసింహంగాడు ఈమధ్య ఉదయాన్నే లేచి పరిగెత్తుతూంటే ఎందుకో అనుకున్నాను. రెండు వందల మీటర్లలో ఫస్టు రావడానికే నన్నమాట. సరి ! ఇది వినా మల్లిక్. నువ్వు ఇంతకుముందు కాస్త ప్రాక్టీసు చేసినవాడివే కదా ! కాబట్టి నరసింహంతో పోల్చుకుంటే నీ వెక్కడ ఉంటావో ముందు తేల్చుకోవాలి. రేపు ట్రయల్స్ జరుగుతున్నప్పుడు పోయి ప్రయత్నిద్దాం. ఆ తర్వాత ఏ సంగతీ ఆలోచించొచ్చు" అన్నాడు బాబ్జీ.

"అలాగే !"

* * *

ఒక చెట్టుక్రింద మల్లికార్జునరావు బాబ్జీ అందించిన టర్కిష్ టవల్‌తో మొహం తుడుచుకుని అలాగే నిమ్మకాయబద్దని నాలికపై వేసుకుని, కోపంగా వెనక్కి తిరిగి చూశాడు. "వెధవ వాడి కాళ్ళు మరీ దూదిపింజెల్లా ఎగిరిపోతున్నై" అన్నాడు ఆయాసంతో.

"ఇరవై మీటర్లే ! అంత దూరం నువ్వెప్పుడు దాటాలి ? ఒరే మల్లిక్, ఇది మాత్రం నిజం. ఒక్క వారంరోజు లుందికదా. గట్టిగా ప్రయత్నిస్తే అప్పటికి అందర్నీ ఓడించగలవు. కాని ఆ నరసింహంగాణ్ణి ఓడించడం మాత్రం నీ సాధ్యంకాదు."

మత్కుణాలూ...

"ఒరే ! మిత్రుడి లక్షణముల మెలగుచుండు. ఏ లక్షణముల ?' అనే ప్రశ్నకి తెలుగు పేపర్లో చిన్నప్పుడు పదికి ఏడు మార్కులు తెచ్చుకున్న వాడివి నువ్వే చౌఎన్ లై లాగా మాట్టాడితే ఎలారా ? నువ్వు సాయం చేస్తావనే కదూ, నేను జీవించి ఉన్నది !"

"అంతలా మాట్టాడవద్దులే ! అదే ఆలోచిస్తున్నా ! ముందు రూము కెళ్దాం పద !" అని బయల్దేరాడు.

చీకటి పడబోతోంది. మిత్రు లిద్దరూ బిల ప్రవేశం చేసి, లైటు వెలిగించుకొని చెరో మంచం మీదా వాలిపోయారు, మల్లిక్ ఆవేదనాభారంతోనూ బాబ్జీ ఆలోచనాభారంతోనూ.

"ఒరే ఇకనేనా వల్లిని మరచిపోవలసిందేరా !" అన్నాడు మల్లిక్ లైటుకేసి చూస్తూ.

"అవసరంలేదు. చూడు నాకో దారుణమైన అయిడియా తట్టింది. పరుగు పందెం ప్రారంభించేముందు ఓ మాంచి కుక్కని వుసిగొల్పి నీ వెనుక వదుల్తాను. నువ్వు భయపడి పారిపోతావు. ఎంత వేగంగా పరుగెత్తుతావంటే నరసింహంగా డేమిటి జెట్‌పెక్‌నే ఓడించేస్తావ్ !"

"నీ మొహంలాగుంది."

"ఏం ?"

"ఏమంటా వేమిటి? అన్నీ లొసుగులే. ఆ కుక్క మర్చిపోయి నావెంట పడ్డం మానేసి ఆ నరసింహంగాడి వెంటే పడిం దనుకో, అప్పు డేమవుతుందో ఆలోచించు. పైగా అది కోపంతో కరిచిందంటే అపాయం కూడా !"

బాబ్జీ మాటాడకుండా మళ్ళీ ఆలోచనలో పడ్డాడు.. "వల్లీ ! నిన్ను నే నెట్లు మరతును ? నా హృదయంలో .... " మల్లిక్ యీ ధోరణి ఆరంభించాడు.

"ఒరే ! మరో అయిడియా. పల్లేరుముళ్ళు మంచివి తీసుకొచ్చి ఆ నరసింహంగాడు పరిగెత్తే చోట జల్లేస్తేనో !"

మల్లిక్ విషాదంగా తల వూపాడు. "లాభం లేదురా! వాడు బూట్లతోపరుగెత్తుతాడు"అన్నాడు.

"అవునవును, సాయంత్రం చూశాగా. మరేం చేద్దాం ?" అని తిరిగీ ఆలోచనలో పడ్డాడు. మల్లిక్ జపంలో పడ్డాడు. "నా హృదయంలో ప్రతి రక్తకణమూ వల్లీ, వల్లీ"

"నల్లీ !" అన్నాడు అకస్మాత్తుగా బాబ్జీ.

"ఏమిటీ ?"

బాబ్జీ కాస్త తడబడి "అబ్బే ఏంలేదురా నీవు నిర్భయంగాఉండు తప్పక గెలుస్తావ్!"అన్నాడు.

"సరేలే ! ఇందాక ఏమిటో అన్నావేమిటి?"

"అదా ! నల్లుల విషయం. నల్లి అంటే తెలుసు కదా! మత్కుణం. బగ్ అంటారు. నల్లి విషయం నేను కొంతే పరిశోధన చేశాలే ! నవ సమాజంలో నల్లుల స్థానం" అనే విషయం పై వ్యాసం కూడా వ్రాయబోతున్నాను. ముఖ్యంగా నేను ప్రతిపాదించదలచుకున్న సిద్ధాంత మేమంటే——నల్లులు రెండు రకాలు. శాంతి నల్లులు, సైనిక నల్లులు అని. శాంతి నల్లులు ఉన్నచోటనే దాగొని అవకాశాన్ని ఉపయోగించుకుంటై. సైనిక నల్లులు పగటిపూట గోడల మీదుగా పైకప్పుకి ప్రాకి రాత్రివేళప్పుడు విమానంలోంచి సైనికులు దూకినట్టు మంచంమీదికి దూకుతై. మందులు శాంతి నల్లులమీద పనిచేస్తాయి గాని సైనిక నల్లులమీద పని చెయ్యవు. ఎంతోకాలం పరిశోధన చేసి ఈ విషయాన్ని కనుక్కున్నాలే !"

"ఈ గోలంతా యిప్పు డెందుకూ ?"

"ఎందుకేమిటి ? అడిగావ్ గాబట్టి చెప్పాను. అసలు సంగతేమిటంటే నీవు పోటీలో పాల్గొంటే చాలు. గెలిపిస్తాను. పాల్గొంటావా ?"

"తప్పక గెలుస్తాను కదూ ?"

"ఓ యస్."

"ఓ యస్."

* * *

పోటీ అయిపోయాక బహుమతి మెడల్స్‌ని తీసుకొని గర్వంగా మల్లికార్జునరావు బాబ్జీ దగ్గర కొచ్చాడు. "చాలా థాంక్సురా బాబ్జీ ! నీవల్లనే యీ పందాన్ని గెలిచాను! ఇదిగో వల్లి యిచ్చిన స్పెషల్ మెడల్. ప్రత్యేకంగా కలుసుకొని అభినందనలు తెలిపిందిరా. నే నింతటి స్పోర్ట్స్‌మన్‌ని అని ఆమె వూహించలేదట. ఈమాట అన్న ఆమె కళ్ళెలా వెలిగిపోయా యనుకున్నావు ? అది ప్రేమజ్యోతికాకపోతే మరేమిటో నాకుతెలీదు."

"నీకు సహాయం చేయడమే కదా నా ధర్మం" అన్నాడు బాబ్జీ.

"సరేగాని ఆ నరసింహం అసలు పరుగెత్తలేక పోయాడేమిటి ? నిద్దరోతున్నవాడిలా జోగుతూ వచ్చాడు. సెకెండయినా రానందుకు చాలామంది ఆశ్చర్యపోయారు. ఏంచేశా వేమిటి ?"

"చెప్పమంటావా ? సిల్లీగా ఉందంటావేమో!"

"అబ్బే, సిల్లీ ఎలా అవుతుందిరా ! ఇంత ఘన కార్యం కదా ! చెప్పు ఫర్వాలేదు."

"నిజానికి నేనేమీ చెయ్యలేదు వాడికి. ఒక అవున్నుడు నల్లులు చేశాయి. ఉదయం ఎనిమిది గంటలకే పోటీ ఉంటుందని తెలిసింది. నిన్న సాయంత్రం వరకూ అవున్ను నల్లులను సేకరించాను. నిన్న చీకటి పడ్డాక నరసింహం గదిలో లేని సమయం చూసి ఆ నల్లు లన్నిటినీ వాడి పరుపులో వదిలేశాను. రాత్రంతా మనవాడు నల్లుల్ని వేటాడుతూ కాలం గడిపాడు. అది కూడా గమనించాను. రాత్రంతా వాడికి సరిగా నిద్రలేదు. నిద్రలేనిదే శక్తి ఎక్కడినించి వస్తుంది ? అసలు 7—30 దాకా వాడు లేవనే లేదు. ఏడు నలభైకి నేనే అలా వెళ్ళి వాణ్ణి లేపి పందానికి వేళవుతుంది తొందరగా వెళ్ళమని చెప్పాను. అందుచేతే వాడు మత్తుగా ఉండి పరుగెత్తలేకపోయాడు" అన్నాడు బాబ్జీ.

"ఆహా ! ఫ్రెండంటే నువ్వేరా బాబ్జీ ! తెలివంటే కూడా నీదేరా ! ఇంత సహాయం చేసినందుకు చాలాచాలా ధన్యవాదాలురా !"

"మత్కుణార్పణమస్తు."

"వస్తాన్రా ! ఈరోజు మధ్యాహ్నం వల్లి డిన్నర్‌కి పిలిచింది. మళ్ళీ కలుస్తాలే !" ★